

ACCIO

PORTAVEU DE JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

preu: 5 ptes.

1.972 núm. 5

SUMARI:

- El perquè de l'Estatut de Catalunya
- Declaració del Comitè Executiu de Front Nacional
- Figures: Francesc Macià
- Els fets i els dies (secció informativa)
- Entrevista amb un dirigent obrer de FNC (acabament)

el perquè de l'Estatut

EN acceptar l'antic Estatut de Catalunya com a punt de partida del període provisional i com a base mínima de la nostra reivindicació nacional, no fem altra cosa que allò que van fer Francesc Macià i el poble de Catalunya l'any 1932, quan, a canvi del veritable Estatut que tot el poble havia plebiscitat, els foren oferts els dinou articles que el Govern de la República va creure oportuns. Seguim la mateixa línia. I ho fem perquè els nostres objectius són clars i rotunds.

NO es tracta ara de fer una lloança, ni una crítica, ni tan sols un estudi; ja ho farem. Però ho farem per tal d'oferir uns elements al poble que no ha viscut els estira i arronsa de les negociacions entre els representants dels partits polítics catalans i els republicans espanyols, de primer a l'oposició i a l'exili, i després al Govern, a partir de l'any 1931. Es tracta, tot simplement, d'assenyalar uns objectius tangibles i assumibles. Volem dir que d'entrada no ens inventem res, no anem més enllà d'allò que fou concedit, i que ara ha estat acceptat per totes les oposicions polítiques catalanes. I per molta gent que lluita: el moviment obrer, per exemple.

ESTEM segurs que si es plantejava avui la confecció d'aquests minsos però substancials dinou articles, les coses anirien d'una altra manera, perquè els anys no passen en va i les opressions nacionals cada cop estan més desacreditades. Però no es tracta d'això. Sortosament, ja tenia aquesta base, i nosaltres, els socialistes que lluitem per l'alliberament del nostre

poble com una premissa a una estructuració socialista, sabem que si no és amb la independència política, de ben poc ens serviran els petits avenços i les petites millores.

PER tant, res de reformisme, ni en l'aspecte nacional ni en l'aspecte social. L'alliberament no és alliberament si no és total. I la reforma social no admet altra cosa que la radical substitució del sistema capitalista pel sistema socialista, arrelat en la societat catalana i que garanteixi, comproment-se si cal, la llibertat de l'home.

EL que ens urgeix és l'establiment d'un període provisional democràtic dins el qual siguin representats els drets dels homes com a homes i com a membres d'una comunitat nacional.

EN definitiva, és al poble a qui, al moment de l'autodeterminació, tocarà de decidir si vol o no vol la independència. I a nosaltres ens cal fer la pressió que calgui perquè la vulgui. Tot altre intent fóra mixtificar i confondre. No ens venç el fet que molta gent que parla de l'autodeterminació confil que el poble no votarà la independència. Tampoc no ens cal amagar que si això succeís, continuariem en la lluita per fer-ho un dia possible. Perquè entenem que només aquest camí ens pot conduir a allò que no hem tingut mai: una estructuració política genuïnament catalana.

DE moment, benvinguda la Generalitat, amb el seu Govern, el seu Parlament i el president que aquest elegixi. I a partir d'aquí, tot un camí, tot un procés. El procés que és la raó de la nostra existència, política i humana.

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

PER una anàlisi de la política franquista d'ençà del 1936 fóra una detallada descripció de violències fetes al poble i a cadascun dels qui el constitueix. Ja la mateixa rebel·lió a les lleis republicanes fou un vandàlic acte de violència que costà centenars de milers de vides de l'una i de l'altra banda. Són prou conegudes les represacions dutes a terme a tot l'àmbit de l'Estat espanyol i ens són ben conegudes les dutes a terme a Catalunya. Violències de tot ordre, en contra dels homes i en contra de les institucions, en contra de la llengua del poble.

LA barbàrie feixista trobà en les presons i en els camps de concentració les vides que li calien per temperar la seva set de venjança.

AQUESTS darrers 36 anys han estat 36 anys de venjança. De violència continuada. El president Companys, Carrasco i Formiguera, Peiró, Grimau, els obrers de Granada, de Madrid, d'Brandio, del Ferrol, de Barcelona. Els milers d'homes i dones detinguts, torturats, empresonats. Els intents d'assassinats en la persona de Jordi Cunill i dels militants d'ETA jutjats l'any 1970 a Burgos.

I mentrestant, el poble sofert vivint sota la continuada violència d'una opressió brutal i insidiosa. La ficció dels Sindicats, la demagògia; la ficció de les assegurances socials, el crim constant i continuat; la ficció de la pau, la despolitització duta a terme amb despietat escarni,

I aquest poble mobilitzat en les organitzacions de massa i en sectors de lluita dels més diversos, ha anat elaborant un futur basat en la lluita popular i pacífica, en el raonament i el sacrifici.

DE poc li ha valgut fins ara aquesta actitud cívica contraposada a la de la violència constant del franquisme. Acomiadaments, de-

tencions, tortures, empresonaments, tota mena de vexacions. Una terrorífica onada de violències primàries.

LA violència engendra la violència. I cal distingir entre la violència de l'home que se sent ofegat, endogalat, impossibilitat de llibertat, conscient d'uns drets i complidor d'uns deures, de la violència opressiva i repressiva.

AL món fructifica una onada de violències defensives, sobretot als països més subdesenvolupats políticament i econòmicament, i àdhuc als

països d'un major nivell polític però que mantenen un sistema social opressor de la classe treballadora, encara que la societat de consum ho dauri.

LES actituds radicals a Catalunya no són habituals. El poble té tendència a actituds resistents i de lluita política negociada.

EL nostre poble, en el decurs de la seva història política, tot ho ha aconseguit segons aquestes línies tàctiques. Sovint aquestes tàctiques han tingut molt d'heroiques, tant com ho puguin ser les tàctiques radicals, violentes.

PERÒ si haguéssim de seguir els models dels moviments d'alliberació que han aconseguit llurs

objectius, fatalment hauríem de con-
venir que sense l'actitud radical i
violenta, poca cosa podria fer-se.
Però allò que ens cal seguir és a-
llò que tenim dins el nostre ter-
reny, propici a les nostres possibi-
litats i a les nostres convenièn-
cies.

CAL una actitud radical. Pensar
que els objectius finals d'un
procés polític són l'alliberament
nacional i la implantació del socia-
lisme, és una decidida actitud radi-
cal.

NOSALTRES no ignorem aquests mè-
todes d'acció ni els exclouem :
els objectius són idèntics. I el
fet que la violència provingui d'un
continuat clima de violència i de
crims, justifica aquesta actitud.

ÉS possible que una acció audaç
en aquest sentit escurci l'o-
pressió violenta d'un règim feixis-
ta que intenta de sobreviure'l. En
aquest cas, la violència ha d'ésser
vista amb respecte, amb comprensió,
com una rèplica desesperada i exas-
perada.

+ + +

A Barcelona han estat detingudes unes quantes persones i han estat acu-
sades, públicament i sense cap prova judicial, de pertànyer a una or-
ganització catalana: Front d'Alliberament Català (FAC).

A aquestes persones se'ls imputen una sèrie de fets que dins les arbi-
tràries lleis vigents cauen en el "terrorisme" i la "subversió". Con-
tra aquestes persones ha estat exercida una extrema violència. Han estat
torturats despietadament, han estat presentats com a assassins, han estat
acusats sense judici. S'ha intentat girar l'opinió pública en contra d'a-
questa gent.

L'exercici de la violència opressiva i repressiva ha estat exercit una
vegada més.

Front Nacional de CATALUNYA denuncia aquesta violència. I declara pú-
blicament sentir-se solidari d'aquests homes lluitadors damunt els
quals ha estat exercida.

MÉS tard o més d'hora, aquests homes patiran de l'escarni d'una justí-
cia militar al servei de l'opressió. Segons la qualificació fiscal,
els delictes imputats comporten penes que van entre la presó perpètua i la
pena de mort.

AQUEST serà un nou intent de violència. Violència aquesta que no cal
aprovar, que ens ha estat servida i se'ns continua servint any rera
any. Caldrà que el poble es faci sentir per evitar malvestats d'aquest or-
dre i evitar fets irreparables.

CATALUNYA es mogué pels bascos jutjats a Burgos l'any 1970, i llur vida
fou salvada. Ara malviuen a les presons en una mort diària, però amb
l'esperança d'un demà pacífic. Catalunya es mourà per aquests homes seus
calumniats, injustament acusats, aquests homes martiritzats sense pietat
i amb ira.

CAL, ja des d'ara, tenir presents aquests homes, i cal que des d'ara el
règim franquista i tots aquells que estan al seu servei tinguin pre-
sent que l'exacerbació dels climes violents aconduïx a situacions impre-
visibles, de vegades cruels, però sense cap mena de dubte, justificables.

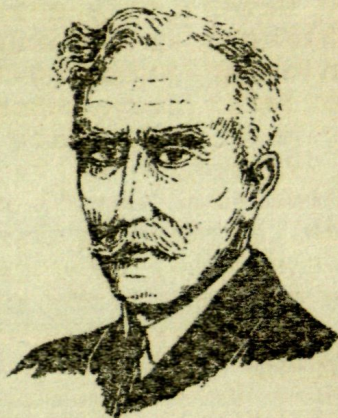
COMITÈ EXECUTIU DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

20 juny 1.972

FRANCESC MACIÀ

NASQUÉ a Vilanova i la Geltrú, l'any 1.895. Estudià la carrera de militar. A 45 anys era tinent coronel d'enginyers. Precisament en aquesta època, l'any 1.906, arran del conflicte plantejat per l'assalt i destrucció de la redacció del "Cu-Cut" per les forces militars radicades a Barcelona, Macià va deixar l'exèrcit. De seguida repregué la vida política dins els rengles catalanistes. Fou una carrera fulgurant, en virament política del conflicte i els governs diversos de l'pràctic, dur en tot allò possible, va portar una lluita anys, dins de Catalunya i a Català, aquesta organització ben aviat símbol de la lluita. Des de Prats de Molló va inqual, malgrat que fallà, va plana de l'actualitat mun-

tut de la seva visió autèntica plantejat entre Catalunya Estat espanyol. Eminentment sible i flexible en l'impos-sense treva durant molts l'exili. Creador de l'Estat independentista va esdevenir ta per la llibertat catalana. tentar un cop de força, el dur Catalunya a la primera dial.

LA caiguda de la Dictadu-metre la nova entrada na possible entesa democràti-te de Sant Sebastià, on la veu catalana es va fer sentir, acabà de reafirmar la voluntat dels polítics catalans.

ra de Primo de Rivera va per de Macià i que les bases d'u-ca fossin possibles. El pac-

QUAN a les eleccions del 1.931 tot l'Estat espanyol es pronuncià contra la monarquia, Francesc Macià proclamà la República Catalana dins una República Federal espanyola. Aquesta oportunitat, la de proclamar una República Federal espanyola, va ésser deixada de costat pels espanyols, i en aquest aspecte la no viabilitat política de la República Catalana era evident. Amb tot, el govern de la Generalitat va iniciar un camí i aconseguí del poble de Catalunya un plebiscit en relació amb l'Estatut, que de fet confirmava les institucions catalanes recentment inaugurades.

FRANCESC MACIÀ va esdevenir el primer president de la Generalitat de Catalunya, institució guanyada a pols i amb audàcia. Va ésser criticat per grups més radicals i pels que no ho eren gens. Però Catalunya aconseguí allò que no tenia des de feia molts anys.

MORÍ l'any 1.933. I al seu enterrament, el poble va voler demostrar com l'estimava.

ELS FETS I ELS DIES

RELACIONEM esquemàticament en aquesta secció, només com a simple orientació i deixant per al lector la tasca de treure'n les conclusions més adients, els esdeveniments de més transcendència política i social produïts durant els últims mesos. Volem remarcar que més que una informació completa o una perfecta selecció de notícies, ens interessa oferir un material que doni una visió de conjunt mínimament vàlida i objectiva de la realitat política recent.

Política del règim

REAPARICIÓ del "camarada" Girón amb un discurs a Valladolid.- Creació del "Tribunal de Orden Público" núm. 2, que començarà a funcionar el setembre.- Congrés Eucarístic a València, on s'ha fet visible que continua la bona relació entre la jerarquia eclesiàstica i l'Estat.- El projecte de reforma de la Seguretat Social, a les Cortes.- Intent d'expansió del diari "Pueblo", entre altres llocs a Barcelona.- Articles extremadament reaccionaris a la premsa de Madrid signats per "Diego Ramírez",

pseudònim que correspon a Torcuato Fernández Miranda.

Repressió

9 de març: dos morts i setze ferits de bala en una manifestació obrera al Ferrol.- Dissolució, a Les Planes, d'una assemblea de treballadors del Metall, on també es produeixen ferits de bala, un de greu.- Mes de maig: a Madrid, un altre ferit de bala, aquest cop un estudiant.- Explosió d'un artefacte que produeix desperfectes al "Monumento a los Caídos" de Barcelona, a Pedralbes.- Detenció de sospitosos de pertànyer al F.A.C. (Front d'Alliberament Català), que el Governador de Barcelona presenta d'entrada com a culpables; han estat durament torturats.- El govern francès expulsa de territori fronterer dos monjos de l'abadia de Cuixà; l'expulsió és motivada per una clàusula imposada pel govern espanyol en una comanda d'avions "Mirage".- Repressió cultural: anul·lació del permís de publicació de la revista valenciana "Gorg"; no se celebra la Festa de Maig de les lletres catalanes, a causa de les traves que l'Administració hi posava.- Nova detenció, a Madrid, del company Camacho, juntament amb altres, en una reunió.- Dos detinguts més en relació amb el FAC.

Lluites concretes

ENSENYAMENT: gran lluita contra la Llei d'educació, que culmina en les jornades del 8 de febrer i del 14 de març, de participació molt àmplia.- 14 d'abril: manifestacions de sectors republicans en commemoració del 41 aniversari de la proclamació de la República.- 22 d'abril: manifestació de caràcter nacionalista i socialista català al carrer de la Boqueria, de Barcelona.- 24 al 30 d'abril: vaga de la construcció a Madrid, que afecta uns trenta mil obrers.- 28 d'abril: en un acte al Price organitzat pel sindicat vertical, els jerarques no poden impedir que una noia es faci amb el micròfon i digui unes frases al·lusives a la lluita obrera autèntica.- 28 d'abril i 1 de maig: manifestacions populars en ocasió del Primer de maig.- Mes de maig: vagues i manifestacions a Vigo.- Manifestació anti-ianqui coincidint amb l'estada de Nixon a la URSS, amb trencada de vidres de dues empreses nord-americanes.- 31 de maig: al carrer de la Portaferriça, de Barcelona, manifestació de caràcter nacionalista i socialista català, en solidaritat amb el FAC.- 4 de juny: manifestació nacionalista i antifranquista a Calella, durant l'aplec que cada any hi organitza "Educación y Descanso".- 20 de juny: en una assemblea general del Col·legi d'Advocats de Barcelona, és demanada la supressió del TOP i l'assistència jurídica dels detinguts des del moment de la detenció.- Lluites a l'empresa AEG.

Política Democràtica

MAIG: tercera sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya: és acordada la iniciació d'una campanya explicativa del perquè l'Assemblea preconitza el restabliment de l'Estatut de Catalunya.- Assemblea de Catalunya a París.- Primera Assemblea de les terres de Lleida.- Contactes de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya amb partits, grups i persones del País Valencià, del País Basc, de Sevilla, de Galícia, de Mallorca, de Madrid.- L'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals catalans elabora un escrit contra la repressió.

Internacional

CELEBRACIÓ de la UNCTAD a Santiago de Xile; al discurs inaugural, Allende fa una denúncia de l'explotació de pobles per altres pobles.- Viatge de Nixon a Pequín.- Agudització dels bombardeigs al Vietnam.- Suspensió de l'autonomia política a Irlanda del Nord.- Eleccions italianes.- Viatge de Nixon a la URSS.- Absolució d'Angela Davis.- Conferència dels països africans.- Dimissió de Sato, al Japó.- Perón candidat a la presidència de la República Argentina.- Abolició de la pena de mort als Estats Units.- Aliança entre els socialistes i els comunistes a França.- Dimissió de Mendès France.- Campanya McGovern als USA.

entrevista... entrevista...(continuació)

parla un antic dirigent obrer de F.N.C.

AMB la publicació de la resposta a una última pregunta, completem l'entrevista feta a un antic dirigent obrer de FRONT NACIONAL de CATALUNYA, la primera part de la qual va ser publicada al número anterior d'"ACCIÓ". Cal recordar que les respostes han estat preses en una gravació i transcrites fidelment; així doncs, si bé es manté tota la vivesa oral, el lector hi observarà algunes reiteracions, que tanmateix reforcen els punts de vista emesos.

Com veieu el món obrer a la Catalunya del futur?

SI la pregunta me l'adreceu a mi, jo no puc dir sinó com veig o com desitjo la Catalunya del futur; és a dir, prèviament hem de definir les dimensions de la Catalunya del futur.

PER a mi la reivindicació nacional és justa, és una lluita justa que duren, en la mesura de les nostres forces, fins a les últimes conseqüències, i que està plantejada de manera inequívoca per la integració de les terres catalanes i la seva independència política. Això, sense un moviment obrer que s'adhereixi a aquesta reivindicació, resulta poc menys que impossible; o dit d'una altra manera: l'esdevenidor de Catalunya, en tant que entitat independent i políticament lliure, està en funció de la seva dinàmica progressista. A mi em resulta molt difícil de contemplar una Catalunya lliure ancorada en una ideologia conservadora, una ideologia reaccionària, perquè penso que en aquest supòsit tindria molt poca viabilitat i un temps limitat de vida, històricament parlant.

ASSEGURAR l'esdevenidor, si no hem de transgredir els límits de la contingència històrica "decretant-lo", d'un país, d'una nació, d'un Estat que hi coincideixi, vol dir al meu entendre, i per al nostre cas, vincular-lo a les profundes vigències actuals: socialisme i llibertat. Vol dir impulsar, per mitjà de la lluita, aquestes vigències. En cas contrari, l'esdevenidor es fa

fonedís.

PER exemple, el règim actual de l'Estat espanyol no té esdevenidor, malgrat que fa trenta anys i escaig que dura. A desgrat d'això, no ha donat mai la sensació de cosa consolidada; ni trenta anys no li han permès ultrapassar la fase d'interinitat. Sense considerar l'important factor de la contestació popular en puja permanent, la seva pròpia deterioració revelada reiteradament pel "retorn al passat" un cop vista la confusió que sembla en els rengles dels seus addictes el més petit intent de "política aperturista", és a dir, la fonamental contraposició de les vigències actuals, tot plegat defineix el seu anacronisme i la seva manca de viabilitat històrica.

EN resum, es tracta d'una situació interina que, sense dubte, tindrà conseqüències, però no farà història.

TORNANT a la qüestió: Aquesta Catalunya del futur que jo no puc contemplar sinó des d'una perspectiva socialista, que defineix el tipus de societat que lluitem per implantar, obre tota la problemàtica, entre altres de no menor entitat, del moviment obrer dins aquesta societat.

LA funció dels sindicats és essencialment reivindicativa mentre quedi un vestigi de capitalisme; això és indubtable.

Ami em preocupa prou la funció dels sindicats, que, en un país socialista, resulta inevitable de contemplar com la forma concreta i bàsica d'estructura social.

EXISTEIXEN antecedents, en tant que existeixen països socialistes amb sindicats. Jo lamento que els límits d'aquesta conversa no ens permetin de fer història de la missió i de la funció dels sindicats als països socialistes, als exemples de països socialistes que tenim al davant. D'altra banda, pot ser no és un moment ni una fase gaire oportuns per intentar aquesta descriptiva des d'aquí, ja que actualment tindria un interès molt relatiu.

Si bé queden molt clares les idees de socialisme i llibertat, com a formes condicionants de les estructures socialistes, tal com les hem pensades, una cosa són les idees i una altra són els pronòstics, que és el que de fet em demaneu.

PER dir alguna cosa relacionada amb la qüestió, a mi em sembla que la classe obrera, no és que hagi canviat el seu contingut, però ha canviat la seva configuració. Cinquanta anys enrera predominava dins la classe obrera el sector secundari, l'home o la dona que treballava a la fàbrica. Avui la classe obrera és això i molta altra cosa.

Hi ha, d'altra banda, un aspecte que està canviant radicalment, i és el següent, i que voldria connectar amb una idea sobre la tecnocràcia. Actualment la tecnocràcia és debellada, és bescantada, (ai, uix, la tecnocràcia!); com si diguéssim la tecnocràcia ve a ser el servent de l'oligarquia burgesa, del capitalisme, i ve a substituir, en certa manera, la "classe política", si així es pot dir. A mi em fa l'efecte que estem contemplant la tecnocràcia a curt termini, com un fet restringit, situat en l'actualitat i dins el context del món actual, no exclusivament aquí, al Principat de Catalunya, ni fins i tot dins l'Estat espanyol, sinó a tot el món capitalista. De passadua voldria dir que el famós "govern monocolor" espanyol, representa prou més la ideologia Opus Dei

-política- que no pas la tecnocràcia.

DE la tecnocràcia que hi hagi al món socialista, per a parlar-ne ens manquen dades i informació fidedigna.

Si és lícit fer una certa prospectiva, diria que la tecnocràcia no és, per a mi, un fenomen restringit. És restringit ara, però la tecnocràcia és el resultat no pas d'unes formacions polítiques, no pas específicament del sistema capitalista, ans és el resultat del desenvolupament de les forces de producció i de les formes de producció. La tecnocràcia contemplada com una simple excrescència del sistema capitalista, ens podria conduir a enfocar un fet molt important de forma errònia.

D'AQUÍ a vint-i-cinc anys, és possible que no hi hagi peons. Això és el que permet d'esperar l'explosió dels "mass-media", els mitjans de comunicació de massa, l'explosió de la informàtica, i sobretot, de l'ensenyament, del qual avui es parla molt. És indubtable que el problema de l'ensenyament és un problema generalitzat, i això sí que és cert que els països socialistes estan fent, des dels seus inicis, un gran esforç per l'ensenyament, i creen moltes més tècniques que no pas el món occidental capitalista.

D'AIXÒ a la generalització de la "tecnocràcia" no va gran cosa, i és que el desenvolupament de les forces de producció i de les formes de producció exigeixen tècnics, i no peons; i el tècnic, dins el context definit per aquest desenvolupament, és un tecnòcrata, o bé el tecnòcrata és bàsicament un tècnic.

DE la mateixa manera que, al meu entendre, fóra un error contemplar la tecnocràcia com una simple excrescència del sistema capitalista, voldria assenyalar que la distinció entre tècnic i tecnòcrata, molt senzilla ara i avui, no m'atreviria a dir que té una vigència indefinida. El valor de la diferència, cal establir-lo havent fet prèviament l'esforç mental real de situar-nos dins el context del món nou que hem començat a viure i que

estem, en certa manera, mesurant amb uns paràmetres potser còmodes, però potser no prou adequats.

ALESHORES el problema és que el fenomen de la tecnocràcia, el fenomen de la proliferació del tècnic, de l'extensió del tècnic, no és casual ni és un invent. Parlo, és clar, del món "benestant", ja que els altres pobres del tercer món prou feina tenen a resoldre problemes molt més urgents que aquest; però estem contemplant la problemàtica del nostre món immediat.

DONCS, la qüestió és que, per a mi, no podem contemplar a llarg termini la tecnocràcia com un fenomen restringit, ans ho hem de fer com un fenomen generalitzat; és a dir, la classe obrera, per l'aportació de les possibilitats de l'ensenyament i de la cultura, i per les possibilitats que ofereix un món on està en marxa el fenomen de l'automació, i com a conseqüència el de l'escurçament de la jornada de treball, la classe obrera, dic, continuarà essent classe obrera, però amb un arsenal de coneixements i de consciència que serà molt difícil que no s'imposi. Serà una classe tecnificada simplement perquè es necessitaran tècnics; l'obrer serà un tècnic. No deixarà de ser un obrer, no deixarà de defensar la propietat col·lectiva dels mitjans de producció, ni deixarà de defensar una forma de vida socialista.

AIXÍ doncs, quan parlem de futur, penso que cal que contemplem la funció dels sindicats amb aquestes noves coordenades, amb aquesta nova panoràmica, i la funció del moviment obrer és un dels fets que, almenys a mi, em preocupen molt. Em fa l'efecte que tot aquest procés porta el poder inevitablement, i en la mesura que es pot parlar de fatalitats històriques, com una fatalitat a les mans dels obrers.

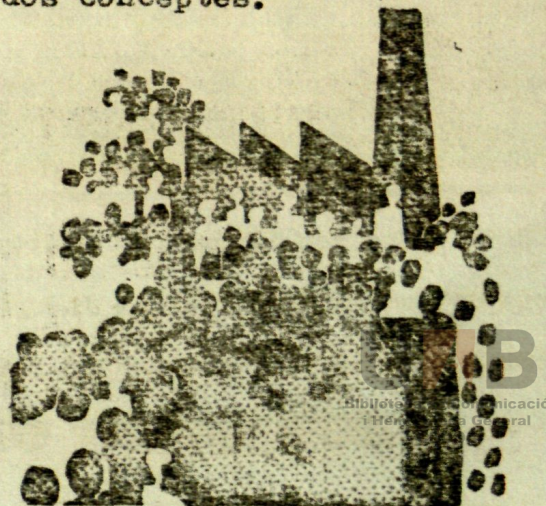
**Solidaritat
amb les fàbriques
en vaga!**

PENSO que el capitalisme, a desgrat de totes les bafarades que fa, està a la defensiva perquè ha perdut la capacitat d'iniciativa, perquè ha perdut el seu dinamisme, perquè està defensant els interessos privats i els defensa contra una contestació cada vegada més greu, potenciada per les eines que el propi desenvolupament de les forces de producció posa als dits d'aquesta contestació.

ALESHORES, tota la problemàtica sindical ha de contemplar-se des d'unes noves estructures, probablement des d'unes noves formes de poder socialista. Per a mi el socialisme vol dir un poder que arrenca de la base i que respecta constantment el principi que el poder de decisió és a la base, i que és la base, i no un instrument, la responsable. La instrumentalització de la base és la negació pura i simple de la democràcia. Quan la base perd l'interès polític, perd la llibertat. Interès polític que, abans de tenir formes remotes, ha de plasmar-se en formes immediates que són les que ha de veure qualsevol home adult, que és el poder de decisió allà on es desenvolupa la seva feina: a l'empresa, a la fàbrica, al treball. Si això falla, aleshores fallen les bases damunt les quals està hipotèticament, teòricament muntat un sistema socialista.

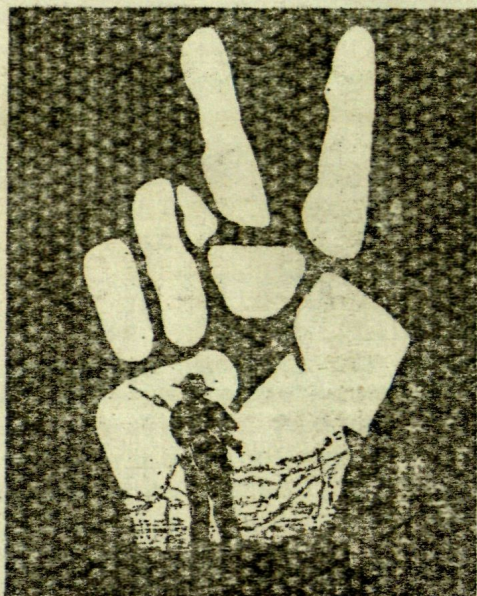
SOcialisme i llibertat són per a mi dos conceptes inseparables. Vull dir que no va l'un sense l'altre, perquè si hi ha llibertat i no hi ha socialisme, caiem en una llibertat formal; i si hi ha socialisme i no hi ha llibertat, caiem en un socialisme formal.

EL socialisme real és el resultat indispensable de la síntesi dels dos conceptes.

Text del comunicat enviat a la Conferència de París

ELS components de JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA saludem tots els companys participants a la Conferència de París sobre el Vietnam i ens adhirim plenament a l'esperit i a les conclusions de l'acte. A més a més, des del país català que llargament coneix i pateix l'opressió imperialista d'un Estat espanyol que nosaltres no reconeixem, volem expressar la nostra enèrgica condemna a la barbarie de l'imperialisme ianqui contra els homes i el poble del Vietnam.

JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

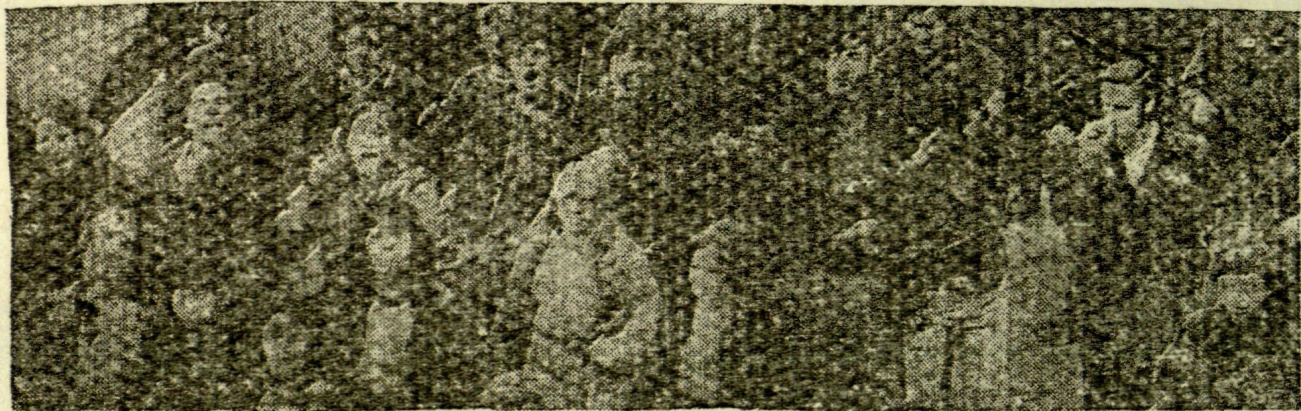
La Veu de l'Assemblea de Catalunya

A partir del mes de juliol de 1.972, Catalunya disposa d'una emissora que constitueix el portaveu per l'espai de la veu de l'Assemblea de Catalunya. Les emissions reflectiran el treball que duu a terme la Permanent de l'Assemblea i el seu Secretariat, i són radiades amb el títol de "La Veu de l'Assemblea de Catalunya". També contenen aquelles notícies importants que la dictadura franquista segrasta al poble.

LES emissions són radiades tots els dimarts, dijous i dissabtes de dos a tres quarts de dues de la tarda, en les ones següents:

14.545 quilocicles	o	20'6 metres
12.220 "	o	24'5 "
15.565 "	o	19'3 "
10.167 "	o	29'5 "

ESCOLTEU-LA i feu-ne propaganda. És un nou instrument incorporat a la nostra lluita d'alliberament.

COMPANY: Ens hem imposat de lluitar organitzadament pel socialisme i la democràcia en uns Països Catalans independents. Col·labora amb nosaltres difonent aquest butlletí. Uneix-te a la nostra lluita.

**JOVENTUT OBRERA DE FRONT NACIONAL
DE CATALUNYA**

UAB
CEDOC